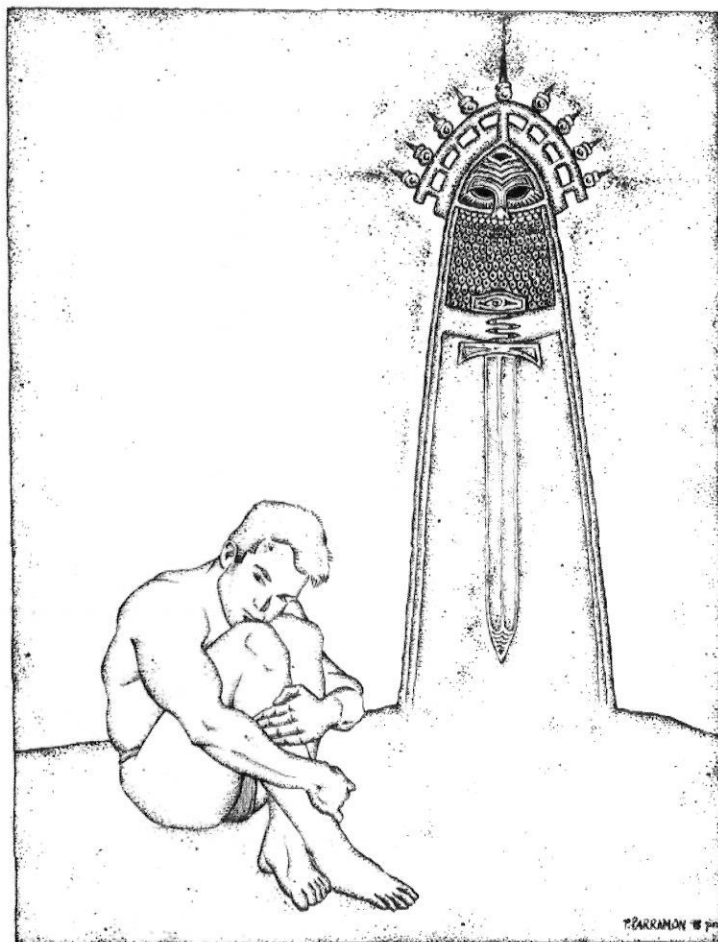

Les últimes lletres

Un escriptor proper

BONET COLL, Jordi.

S'ha trencat alguna cosa.

Col·lecció Gabriel Ferrater, 27.

Ajuntament de Cerdanyola del Vallès

Universitat Autònoma de Barcelona.

Cerdanyola del Vallès, 2003. 124 p.

El segon llibre de Jordi Bonet, després de guanyar el premi Recull de Blanes 1999 amb l'aplec de narracions *T'arriben les veus*, ens sacseja com un violent «bufarut de tramuntana», una ventada en forma de remolí que

tanca la narració i que fa miques les vides monòtones i mediocres de totes les persones que hi apareixen.

S'ha trencat alguna cosa no és una novel·la de personatges, sinó que hi viuen i conviuen persones de carn i ossos, persones amb secrets, amb enveges, desitjos, amb virtuts i defectes, persones que hauran d'aprendre de les bufetades de la vida i que també hauran de prendre les seves decisions.

L'escriptor bisbalenc parteix d'una estructura d'anades i vingudes entre Galícia, destinació d'una sèrie de parelles que gaudeixen d'un viatge per empreses de calçats, i Blavís-Norigà, una Bisbal i una Girona personals on trobem la resta de persones que formen part d'aquesta narració coral. A través de constants monòlegs interiors i d'un narrador omniscient anem coneixent la infelicitat de les parelles, els secrets i les mentides que acaben trencant un reduït món on res semblava al seu lloc i on la solitud i la incomunicació ja ens advertien del desenllaç de la novel·la.

La incomunicació de la Maria amb un misteriós «ell», de la Sandra amb el seu marit Rafel, la indecisió d'en Marc, de l'Abel o de la Queralt, el fracàs de l'Aureli o el despotisme d'en Nicolau, no són suficients per definir la novel·la i el seu autor com a pessimistes, sinó que darrere de totes les decisions i comportaments sembla amagar-se el desig de canvi, d'il·lusió per un futur desconegut en un món proper al lector.

S'ha trencat alguna cosa, novel·la amb la qual Bonet ha guanyat el premi Valldaura de Cerdanyola del Vallès 2002, no és doncs una excusa per educar-nos en el bé i en el mal, sinó que és un retrat de vides veïnes, viscudes amb intensitat, amb por, on és el lector qui ha d'extreure'n allò que més li convingui, qui pot reconèixer com a proper o identificar-se amb un venedor de pianos fracassat com en Rafel, amb un faldiller com l'Aureli, amb un cocaïnòman principiant com l'Abel, amb una tímida i maltractada Queralt o amb unes petites heroïnes com la Maria o la Lola, que superen els seus desenganys amb decisió i valentia.

Jordi Bonet aconsegueix fer fonèdis el tòpic de l'escriptor intel·lectual i ens sorprèn amb una naturalitat expressiva, amb un domini del temps narratiu i amb una descripció encertada de les persones que passen pel

seu llibre. La seva feina de venedor de neveres a l'empresa familiar de la Bisbal de ben segur que li ha permès un contacte proper amb la gent del poble, la mateixa gent que el lector es trobarà en aquesta suggerent novel·la curta.

Albert Carol Bruguera

El misteri de Moisès de Pablo

DE PABLO, Moisès.

Segle XXI.

Edicions El Mèdol.

Tarragona, 2003. 78 p.

(Guanyador del premi de narrativa Vila de l'Ametlla de Mar, 2002)

El debut literari del periodista Moisès de Pablo és una trama de misteri ben estructurada, que recorda les tècniques dels films de Hitchcock o les novel·les de sèrie negra nord-americanes, amb un *tempo* dels esdeveniments i les situacions molt ben dosificat. Els personatges descobreixen, al mateix temps que el lector, misteris i facetes pròpies que desconeixien. El text interessarà a un públic especialitzat i també a un conjunt ampli de lectors que cerquen passar una bona estona.

L'argument de la novel·la de Moisès de Pablo parteix d'un encontre en un tren. Una noia oriental, possiblement xinesa, demana ajut a un home, el protagonista, que descobreix sobtadament que no recorda res del seu passat. Ajudant la noia, l'home descobrirà a poc a poc i fins al sorprenent final no només el seu passat perdut, sinó també qui és i què és exactament. L'acció és molt dinàmica i transcorre l'any 2013, però això no situa el relat dins el gènere de la ciència ficció, sinó que és més aviat un recurs més per explicar-nos situacions possibles que, a hores d'ara, ens poden fer riure (Anglaterra és una república, Eurovisió és un concurs per a transvestits que desafinen, etc.).

Una faceta fonamental del treball és el diàleg entre els personatges, el sentit de les seves paraules i, sobretot, la intenció de comunicar-se, per damunt de barreres idiomàtiques, culturals o socials; un diàleg que cerca en el cinema els seus referents (el film xinès titulat *Desitjant estimar*, per exemple) i que pretén apropar-se al sentit de la nostra vida, a aspectes importants com la religió, l'amor, la solitud, el poder creixent dels Estats enfront de l'individu, Internet i el seu impacte social, la gastronomia... Una novel·la necessària, estimulant, positiva, amarada d'un humor sorneguer i vitalista, perquè ens mostra com l'ésser humà pot renéixer de les seves cendres, oblidar el seu passat i bastir una nova vida, tot cercant la felicitat.

Àngel de Vega

